

Arrest

nr. 147 659 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 4 juni 2012 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2012 werd ingediend door:

H., A. (R.R.xxx) geboren te Vojnik op (...)1972

** volgens paspoort: I., A. geboren te Qerem Tropoje op (...)1972*

+ partner

H., F. (R.R. xxx) geboren te Morine op (...)1976

** volgens paspoort: I., F. geboren te Llugaj Tropoje op (...)1975*

+ kinderen:

*H., E., geboren op (...)2005 * volgens aanvraag: I., E.*

*H. E., geboren op (...)2007 * volgens aanvraag: I., E.*

*H., E., geboren op (...)2007 * volgens aanvraag: I., E.*

(...) 4520 WANZE

Nationaliteit: Servië en Montenegro (Kosovo)

Nationaliteit volgens paspoort: Albanië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 1998 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, het Frans volledig zouden beheersen, vast werk zouden willen, hier duurzame sociale banden zouden hebben, overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen pas in het kader van hun vorige aanvraag art. 9bis ingediend op 18.05.2010, hun ware identiteit en nationaliteit bekend gemaakt hebben. Bij hun aankomst in België in 1998 verklaarden betrokkenen bij hun asielaanvraag H., A. en H., F. te heten en van Kosovo afkomstig te zijn. Zij hebben elf jaar lang vastgehouden aan deze frauduleuze identiteit en nationaliteit. In het administratief dossier bevinden zich tevens valse of toegeëigende documenten, namelijk Kosovaarse geboorteaktes, die betrokkenen voorlegden in het kader van een vroegere aanvraag art. 9bis. Verzoekers hebben elf jaar lang de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden. Mede omwille van deze fraude kan aan betrokkenen geen gunstige regeling worden toegestaan.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer H. (I.) diende een asielaanvraag in op 09.03.1998, die afgesloten werd op 14.02.2001 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Daarop werd hem op 02.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, met kennisgeving op 13.03.2001. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en ongeveer 11 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene diende beroep in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten bij de Raad van State op 06.04.2001. De beroepsprocedure werd afgesloten op 11.07.2002 (en dus niet in 2006 zoals de advocaat beweert. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het

bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 13.03.2001 en verblijft sindsdien illegaal in België.

Mevrouw H. (I.) diende een asielaanvraag in op 03.11.1998, die afgesloten werd op 28.03.2001 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en ongeveer 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat Joegoslavië en de Unie Servië en Montenegro niet meer bestaan. Verzoekers bezitten echter de Albanese nationaliteit. Zij tonen op geen enkele wijze aan waarom het feit dat Joegoslavië en Servië-Montenegro niet meer bestaan hen zou verhinderen om terug te keren naar Albanië.

Betrokkenen halen aan dat de kinderen hier school lopen en niets anders kennen dan het leven in België. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers sinds 2001 geen legaal verblijf meer gekend hebben in België. Het is een persoonlijk keuze geweest van betrokkenen om zich te nestelen in illegaal verblijf en hun kinderen verder te laten integreren. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 08.03.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

"(...) Premier moyen pris de la violation des art 10 et 11 de la Constitution

Ces dispositions garantissent le droit de tout citoyen d'être traité d'une manière non discriminatoire.

Il est bien connu que des milliers d'étrangers ont été régularisés sur base de l'art 9 bis en raison du bon vouloir de l'Office des Etrangers.

Bon vouloir ne doit toutefois pas se confondre avec arbitraire.

A partir du moment où l'Office des Etrangers régularise de manière très habituelle les familles avec enfant résidant depuis plus de 5 ans et, en tout cas, plus de 10 ans sur le territoire belge, on n'aperçoit pas pour quelle raison l'Office des Etrangers n'a pas appliqué le même traitement aux requérants et à leurs enfants.

Dans la circulaire de régularisation de 2009 et dans le formulaire mis à disposition de différentes catégories d'étrangers, on peut lire que pourraient bénéficier d'une régularisation notamment les étrangers qui démontraient une présence ininterrompue en Belgique d'au moins cinq ans avant leur demande, qui avaient effectué des tentatives crédibles pour obtenir un séjour légal en Belgique et qui prouvaient l'ancrage local en Belgique et en outre, ceux qui pourraient éventuellement se prévaloir d'une situation urgente ou vulnérable, ce qui paraît à l'évidence être le cas d'une famille avec trois enfants, tous nés en Belgique.

La Ministre compétente, qui a été interrogée devant le Parlement, a confirmé que, nonobstant l'annulation de cette circulaire, les critères annoncés par le Gouvernement en 2009 seraient appliqués.

On peut également souligner un arrêt du Conseil d'Etat prononcé le 2.4.2006 (n° 157.452) qui souligne la nécessité de régulariser certaines catégories d'étrangers qui se trouvent depuis de nombreuses années sur le territoire belge et qui conclut d'une telle circulaire qu'il ne serait pas acceptable que l'Office des Etrangers décide de la respecter ou non « selon son bon plaisir ».

Les requérants ont la conviction de n'avoir pas fait l'objet d'une régularisation, au contraire d'un nombre important de personnes qui se trouvent dans leur situation, uniquement pour la raison qu'au départ, ils ont déclaré une fausse identité pour des raisons qu'ils ont pu expliquer.

La discrimination paraît donc évidente.

Il est postulé du Conseil du Contentieux des Etrangers qu'il invite l'Office des Etrangers à faire preuve de transparence et à démontrer qu'il n'a pas appliqué un traitement discriminatoire aux requérants et que, donc, devant des cas semblables, c.a.d. des familles résidant en Belgique depuis plus de 10 ans, d'autres décisions de refus de séjour ont également été notifiées et de préciser en outre les motifs pour lesquels, dans certaines situations semblables à celle des requérants, l'Office des Etrangers a procédé à la régularisation.

Second moyen pris de la violation de l'art 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme et des art 8 CEDH et 22 de la Constitution, ainsi que des art 2 et 3 CIDE et de l'art 22 bis de la Constitution

A de multiples reprises, le Conseil d'Etat et la Cour européenne des Droits de l'Homme ont pu souligner que le droit au respect de la vie privée inclus le droit de ne pas être exclu du pays ou du milieu dans lequel on vit depuis de nombreuses années et où l'on a établi ses attaches durables.

Le droit au respect de la vie privée peut s'analyser en un droit à l'épanouissement de chaque être humain (voir à ce sujet la définition donnée de ce droit par la Cour Constitutionnelle dans nombre de ses arrêts).

La Cour européenne des Droits de l'Homme a également jugé que dans certains cas, l'arrachement d'une famille, en particulier d'enfants au milieu où ils vivent et surtout où ils sont nés, peut entraîner une violation de l'art 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, qui constitue une norme indérogeable.

Il ne fait pas l'ombre d'un doute que la décision, si elle devait être exécutée, aboutirait à infliger aux requérants et en particulier à leurs trois enfants scolarisés, un traitement inhumain : en effet, ces enfants sont nés en Belgique et n'ont jamais connu leur pays.

Il serait gravement préjudiciable à leur santé qu'ils soient contraints de quitter la Belgique avec leurs parents.

La Belgique a été condamnée par la Cour européenne des Droits de l'Homme pour avoir expulsé un jeune qui était arrivé en Belgique à l'âge de 12 ans, en raison des attaches durables qu'il avait nouées sur le territoire belge.

La même jurisprudence doit être adoptée.

En outre, il apparaît à l'évidence que la décision n'a, à aucun moment, vérifié si elle n'était pas susceptible de porter gravement atteinte aux dispositions des art 2 et 3 de la CIDE.

Cette convention impose de rechercher, avant de prendre une décision administrative ou judiciaire, l'intérêt des enfants.

Cette convention interdit également que les enfants soient discriminés en raison de la situation administrative de leurs parents.

Il paraît évident que l'obligation que veut imposer l'Office des Etrangers aux trois enfants de quitter la Belgique n'est que la conséquence de la circonstance que les requérants avaient déclaré une fausse identité lors de leur arrivée en Belgique.

Ainsi que cela a pu être dit lors de leur passage à l'Office des Etrangers, c'est en raison de motifs de sécurité qu'ils avaient déclaré s'appeler H. et H.

Au surplus, il apparaît qu'en aucun cas, l'Office des Etrangers n'a procédé à une évaluation du trouble réel que représentait pour l'ordre public le maintien des requérants et de leurs enfants sur le territoire belge.

Les requérants n'ont jamais eu le moindre problème avec la justice et l'on n'aperçoit donc pas comment il pourrait être porté atteinte à leur droit fondamental de vivre sur le territoire belge.

Troisième moyen pris de la violation de l'art 9 bis de la loi du 15.12.1980 et des art 2 et 3 de la loi du 29.07.1991

La décision déclare la demande irrecevable.

Quoique l'on n'en comprenne guère les termes, il est probable que la décision part du principe qu'il devait être possible aux requérants d'introduire leur demande d'autorisation de séjour auprès de l'Ambassadeur belge en Albanie.

Toutefois, cela ne tient pas compte des attaches durables des requérants et de la difficulté considérable de s'organiser à cet égard.

Les requérants, s'ils devaient donner suite à l'invitation qui leur est faite, devraient organiser un voyage pour 5 personnes, ce qui est déjà extrêmement coûteux, et en outre, financer les frais d'hébergement sur place.

Ils ne disposent d'aucunes ressources et sont hébergés gratuitement par l'ASBL HORIZONS NOUVEAUX (dépendant de Saint Vincent de Paul).

D'après certaines indications données, par exemple, sur le site Internet de l'Ambassade belge à Brazzaville, il est indiqué qu'une demande d'examen d'autorisation de séjour prend généralement minimum 4 mois.

Il n'est un secret pour personne que l'examen des demandes est généralement bien supérieur à ce délai.

Dans ces circonstances, il est tout à fait inacceptable de ne pas retenir les circonstances exceptionnelles.

Les travaux préparatoires de la loi du 15.12.1980 font apparaître la volonté des parlementaires de faire preuve d'humanité et de permettre à des étrangers qui vivent depuis longtemps en Belgique d'introduire leur demande en Belgique au motif notamment que c'est dans leur commune que le Bourgmestre pourra le mieux examiner leurs attaches durables, ce qui ne serait plus le cas s'ils devaient, pendant de nombreux mois, retourner à l'étranger.

Il apparaît donc à l'évidence que l'Office des Etrangers a donné à la notion de circonstances exceptionnelles un sens incompatible avec la volonté du législateur, violant ainsi l'art 9 bis de la loi du 15.12.1980.

La décision n'est donc, à l'évidence, pas motivée valablement. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Bovendien betwisten de verzoekende partijen het volgende motief van de bestreden beslissing niet op concrete wijze: *“Betrokkenen halen aan dat de kinderen hier school lopen en niets anders kennen dan het leven in België. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekers sinds 2001 geen legaal verblijf meer gekend hebben in België. Het is een persoonlijk keuze geweest van betrokkenen om zich te nestelen in illegaal verblijf en hun kinderen verder te laten integreren. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* Minstens maken zij niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat de verwerende partij in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. De verzoekende partijen gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevinden als de situatie waarnaar zij verwijzen.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betogen de verzoekende partijen als volgt: *“La Cour européenne des Droits de l'Homme a également jugé que dans certains cas, l'arrachement d'une famille, en particulier d'enfants au milieu où ils vivent et surtout où ils sont nés, peut entraîner une violation de l'art 3 de la Convention européenne des Droits de l'Homme”*. De verzoekende partijen geven zelf aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat in 'bepaalde gevallen' een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn in bovenstaand geval. De verzoekende partijen maken echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat dat ook in hun geval zo zou zijn. In tegendeel, de verzoekende partijen betwisten niet op concrete wijze de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaaft wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de*

scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.” Deze motieven blijven dus staan.

Een analoge redenering geldt voor de opgeworpen schending van het privéleven zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. De verzoekende partijen betogen als volgt: *“A de multiples reprises, le Conseil d'Etat et la Cour européenne des Droits de l'Homme ont pu souligner que le droit au respect de la vie privée inclus le droit de ne pas être exclu du pays ou du milieu dans lequel on vit depuis de nombreuses années et où l'on a établi ses attaches durables. Le droit au respect de la vie privée peut s'analyser en un droit à l'épanouissement de chaque être humain (voir à ce sujet la définition donnée de ce droit par la Cour Constitutionnelle dans nombre de ses arrêts).”* De verzoekende partijen maken niet op concrete wijze aannemelijk dat in hun concreet geval ook een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde zou zijn. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten, maar enkel een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarenboven merkt de Raad op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Wat de opgeworpen schending betreft van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, betogen de verzoekende partijen als volgt: *“En outre, il apparaît à l'évidence que la décision n'a, à aucun moment, vérifié si elle n'était pas susceptible de porter gravement atteinte aux dispositions des art 2 et 3 de la CIDE. Cette convention impose de rechercher, avant de prendre une décision administrative ou judiciaire, l'intérêt des enfants. Cette convention interdit également que les enfants soient discriminés en raison de la situation administrative de leurs parents.”* Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Naar luid van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (Parl.St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl.St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid te besluiten. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen betogen verder als volgt: *“Quoique l'on n'en comprenne guère les termes, il est probable que la décision part du principe qu'il devait être possible aux requérants d'introduire leur demande d'autorisation de séjour auprès de l'Ambassadeur belge en Albanie. Toutefois, cela ne tient pas compte des attaches durables des requérants et de la difficulté considérable de s'organiser à cet égard. Les requérants, s'ils devaient donner suite à l'invitation qui leur est faite, devraient organiser un voyage pour 5 personnes, ce qui est déjà extrêmement coûteux, et en outre, financer les frais d'hébergement sur place. Ils ne disposent d'aucunes ressources et sont hébergés gratuitement par l'ASBL HORIZONS NOUVEAUX (dépendant de Saint Vincent de Paul). D'après certaines indications données, par exemple, sur le site Internet de l'Ambassade belge à Brazzaville, il est indiqué qu'une demande d'examen d'autorisation de séjour prend généralement minimum 4 mois. Il n'est un secret pour personne que l'examen des demandes est généralement bien supérieur à ce délai.”* De loutere bewering dat de terugreis kostelijk zou zijn voor vijf personen, en vooral het feit dat zij geen middelen zouden hebben voor een terugreis, maken de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt.

De opgeworpen zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC